

Nebe letos o Vánocích

Vrátil jsem se celej zmrzelej, na ramenech sněhový límec, a když jsem se snažil pohnout pusou, šlo to jen ztuha, jako když máte v hodinách vybitou baterku. O rukou ani nemluvě, zalezlo mi za nehty, a tak jsem byl rád, že už jsem doma. Otevřel jsem skříňku a hledal ten největší hrnek, co je tam k mání.

Za chvíli už bublala v konvici voda a netrvalo dlouho a seděl jsem u toho velkého hrnku a držel ho oběma rukama. Pomalu do mě přecházelo jeho teplo a rozlévalo se celým tělem. Co vám mám povídat, znáte to, jak chutná vrátit se do tepla a pomalu rozmrazat. Ustrkával jsem horký čaj s citronem a začal si říkat "*tak co dál pro dnešek*". Dnešek. Kolikátého to vlastně je? Dvanáctého? Třináctého? Kdo ví... Červenec to teda rozhodně není...

Očima jsem bloudil po stole před sebou. Pár papírů s čmáranicema na co nezapomenout, pár papírů s čmáranicema na co radši zapomenout, noviny, ze kterých na mě kouká, že je skutečně třináctého, hodinky, půlka sušenky, kelímek od jogurtu a nějaké časopisy. Taky pastelky. Obyčejné dětské pastelky. Nejenom těch pár základních, ale mnoho odstínů. Jedna kratší, druhá delší, ale všechny tupé, zralé na ořezání. Je to taková obyčejná věc ořezat pastelky na špičato, ale nevěřili byste, jak mě to chytlo. Dá to práci, udělat to tak, aby byly našpicované a nezlomili se. A tak jsem ořezával a pod ořezávkem se kupila hromádka dřevěných sukýnek a barevných šupinek.

Nedalo mi to a vzal jsem jednu pastelku do ruky, rozhrnul hromádku šupinek a sukýnek a namaloval na papír pod nimi malou žlutou tečku. A druhou. Víte jak krásně se přece kreslí s ořezanými pastelkami. Pak už to šlo ráz na ráz. Z teček byla okna, ze kterých se linulo světlo, kolem domky s kouřícími komíny, strom, plot, kámen na cestě, špička kostelní věže. Takový zimní obrázek. Žlutou a modrou jsem opět úplně ztupil, takže potřebovala znovu ořezat. To ta spousta hvězdiček na zimním nebi, co jsem nakreslil. Konečně byly všechny pastelky ořezány a srovnány v krabičce. Dopil jsem hrnek čaje a šel si dolít. Stále se z něj kouřilo a z hrnku sálalo příjemné teplo. Ta zima venku byla opravdu vlezlá a jeden hrnek čaje byl na její přebití málo.

Usedám znovu ke stolu, prohlížím si svůj zimní obrázek a nemůžu věřit vlastním očím. Dřevěné sukýnky a barevné šupinky se sami poskládaly a vytvořily stromy, tašky na střeše, zlatý kříž na kostele, kytku za oknem, psí boudu, poštovní schránku a spoustu dalších maličkostí. Vypadalo to neuvěřitelně, já seděl s pusou otevřenou zadíval se na ten obrázek. Jak se to přihodilo nevím. Jako by nad ním někdo mávnul čarovným proutkem a všechno poskládal. Za tenhle obrázek (na rozdíl od toho mého původního), bych se teda stydět nemusel. Pozoruju ho jak umělecké dílo v galerii, pomalu se do něj vpíjím a zdá se mi, že stojím někde uprostřed, že stojím přímo v tom zimním obrázku, že přede mnou, za mnou, vpravo i vlevo je sníh a už je mi i znovu zima jako před chvílí, když jsem dorazil domů. Obrátím hlavu vzhůru a ustrnu. Pravá zimní noční obloha. Temná, tichá, hluboká a plná hvězd. Napadá mě jen jedno místo, kde už jsem viděl takové nebe. Ano, právě tam. A pak ještě tak někde na horách, říkám si. Zleva doprava padá meteorit. Malá, lesklá, pohybující se tečka. Popošel jsem křupajícím sněhem trochu dozadu a nad kostelem se objevila hvězda. Velká, třpytivá vlasatice s dlouhým ohonem. Vždyť přece budou Vánoce. Postůjte s mnou chvíli v tom obrázku jako od Josefa Lady a rozhlédněte se. Popojďte tam a zase zpátky. Zachyťte to hluboké nebe a vychutnejte si křupnutí sněhu pod nohou. A nebo ještě lépe -

rozběhněte se. Vezměte na záda bágl a vyražte. Sněhem, ledem, cesta necesta. Máte přeci odvahu do nepohody, nebo snad ne? Zážitky se přece získávají jen v nepohodě, za pohodlí se platí. Právě těmi zážitky.

Půjdete-li tím zimním obrázkem pod rozhrnutou oponou jasného zimního nebe, poznáte, co dělá Vánoce Vánoce. Jděte. Nezastavujte se a jděte tak dlouho, až si budete tím, co dělá Vánoce Vánoce naprosto jisti. Až si to už nenecháte vymluvit. Až Vám bude jasno, že kouzlo Vánoc se skrývá v jednom jediném slově a že to slovo zní TAJEMSTVÍ. Takové, co zůstává tajemstvím jednou provždy a to je na něm to nejkrásnější.

A když už mluvíme o tajemství, jaké by to tedy bylo tajemství, kdybych Vám řekl, jak jsem se nad hrnkem horkého čaje za jednoho zimního večera dostal do Ladova obrázku a zase zpátky...

Druhý den ráno jsem se (jako obvykle nerad) vyhrabal z postele a vplížil se se zalepenými očima do nového dne. Na svůj včerejší zážitek s obrázkem jsem si vzpomněl, až když jsem na stole mezi ostatními pastelkami pohledem objevil pastelku v barvě duhy. Duhová pastelka. Taková, co když s ní kreslíte, zanechává na papíře chvíli červenou, chvíli pak modrou, žlutou nebo zelenou čáru. Vím jistě, že takovou jsme doma neměli a najednou tam ležela. Velká a ořezaná do špičky. Ptáte se kde se tam vzala? Nevím a asi ani nechci vědět a tak mám zase jedno tajemství. Podruhé jsem si připomněl včerejší obrázek, když jsem otevřel čerstvé noviny a z jedné stránce na mě koukla sice černobílá, ale přece zimní, jasná a bezmračná noční obloha posetá tisíci hvězdami. Tak trochu podobná té z obrázku. Kousek vedle byl zajímavý článek, kde se psalo, že v roce 1977 vystartovala ze Země do vesmíru sonda Voyager 2. Proletěla si to kolem Marsu, v roce 1979 kolem Jupiteru, o dva roky později kolem Saturnu a na začátku roku 1986 kolem Uranu. Ode dneška tak asi za rok překročí hranici mezi naší sluneční soustavou a mezihvězdným prostorem. To bude od nás

daleko nějakých 12 miliard kilometrů. Voyager 2 nese na palubě zlatou destičku muže a ženy a mapu, jak se dostat k nám, na Zemi.

Pro koho ta destička asi je, říkám si? A hned se mi vybaví i odpověď: je to přece takové tajemství a tak by to mělo zůstat...

Nevím jak vy, ale já Voyageru letos o Vánocích tam někam nahoru na oblohu zamávám, doma si dobře ořežu pastelky a budu si malovat. Kdo ví, jaká tajemství na nás budou letos o Vánocích čekat...

Loupís
Poblíž Vánoc 1998